

NASJONALSOSIALISMEN
DEN BIOLOGISKE VERDENSANSKUELSEN

Nasjonalsosialismen – Den biologiske verdensanskuelsen
Av Povl H. Riis-Knudsen – Oversettelse til norsk av Haakon Forwald
Utgiver: NF Forlag, Box 52, 772 22 Grängesberg, Sverige
Ansvarlig redaktør: Haakon Forwald
1. utgave – Publisert august 2016 – ISBN: 978-91-983033-2-2

NASJONALSOSIALISMEN
DEN BIOLOGISKE VERDENSANSKUELSEN

Som nasjonalsosialist opplever man ofte hvor vanskelig det er å føre en meningsfull samtale med en person som ikke er nasjonalsosialist. Man føler ofte at en slik dialog er fullstendig umulig, og at det er som om man lever i to totalt ulike verdener. Denne beklagelige situasjon avhenger delvis av propagandabildet av nasjonalsosialismen, som toppen av menneskelig ondskap, noe som våre fiender har innprentet i allmennhetens bevissthet. Men det som hendte for et halv århundre siden, er ikke lenger så viktig for unge mennesker. Fra sin tidligste barndom har de gjennom fjernsynet kunnet bevitne all den uvilje og ondskap som har herjet verden siden «humanismens seier» i 1945, og det finnes en positiv tendens blant yngre generasjoner til å ha en mindre fordomsfull holdning til livet og til dets ulike problemer enn hva tidligere generasjoner hadde.

Men dette innebærer ikke at unge mennesker har noen oppfattelse av hva nasjonalsosialisme virkelig handler om, eller at de viser særlig stor forståelse når man snakker med dem om dette. De har vokst opp i en verden der de har blitt bevisst fremmedgjort fra naturlige verdier og naturlige etiske normer, og har lært at alt er relativt, og at grensen mellom sannhet og løgn har opphørt å eksistere ettersom det ikke finnes noe absolutt, og at alle ting avhenger av hvordan man velger å se på det. I denne verden, fri fra verden, lever menneskene i et mentalt vakuum, helt uten kontakt med den virkelige verden, dens ubarmhjertige biologiske lover og absolutte moralske og sosiale plikter, og det er uunngåelig at den nasjonalsosialistiske idéen oppfattes som et ubegripelig fremmed element i et slikt politisk og filosofisk univers.

I motsetning til dagens sorgløse relativisme, der alle idéer – i det minste i prinsipp – er like akseptable og gyldige, representerer nasjonalsosialismen den nådeløse jakten på å finne den absolutte sannhet og å gjøre denne sannhet til det menneskelige samfunnets grunnmur. Til forskjell fra dunkle, forvirrede, meningsløse, skrivebordsfilosofier og orientalsk mystisisme, er nasjonalsosialismen basert på sunn fornuft og finner sine argumenter i den virkelige verden. Der forskjellen mellom sannhet og løgn, og mellom godt og ondt, bestemmes av fakta og ikke gjennom ønsketenkning og teoretiske drømmerier.

I og med dette er det åpenbart at nasjonalsosialismen må forkaste alle utbredte ideologiers oppfatninger og moralske normer, og at dette

rent naturlig leder til en forståelseskluft – fordi det ikke finnes noen felles referanserammer mellom nasjonalsosialister og de mennesker hvis tenkning bestemmes av den herskende verdensordens idéer. Nasjonalsosialismen innebærer helt enkelt en absolutt, irreversibel og kompromissløs kamp mot den nåværende verdensordens filosofiske fundament. På de følgende sidene vil vi forsøke å forklare hva dette innebærer.

* * * * *

Som man sikkert allerede har forstått, så har den nasjonalsosialistiske idé veldig lite å gjøre med politikk i ordets vanlige betydning. Den nasjonalsosialistiske bevegelsen er ikke en av de vanlige politiske organisasjonene, som kun representerer gruppeinteresser av mer eller mindre materialistisk natur. Deres mål er kun å sette sammen et partiprogram som er tilstrekkelig vagt og intetsigende til å kunne tiltrekke massene slik at deres «folkevalgte representanter» kan legge hendene sine på en så stor bit av kaken som mulig – på bekostning av resten av samfunnet.

Nasjonalsosialismen er mye mer enn dette. Det er en verdensanskuelse, en fullstendig livsfilosofi som dekker den menneskelige tilværelsens alle aspekter. Som tilhenger av en slik verdensanskuelse ser man alle samfunnsfenomen fra en og samme synsvinkel, slik at hvert enkelt aspekt blir en del av en forent enhet, akkurat som ens synspunkter på alle områder bestemmes ut ifra samme forenede prinsipp som gir en mulighet til å begripe alle livets sider og dets mysterier. Således er verdensanskuelsen selve grunnlaget for nasjonalsosialisters holdning til religion, etikk, politikk og økonomi – og måten de organiserer sine liv på.

Nå er det selvfølgelig ikke slik at nasjonalsosialismen er den eneste livsfilosofi som påstår å dekke alle eksistensielle aspekter. Andre eksempler er alle religioner, som i prinsipp gir alle som tror på dem en rettesnor for deres levesett og holdning i hver livssituasjon. I dag har dog religionene, i et desperat forsøk på å minske det raskt økende gapet mellom religiøse dogmer og virkelighet, blitt tvunget til å inngå kompromiss. Et gap som de siste 500 årene har ledet til en stadig økende sekularisering av de kristne landene i den gamle verden, og som i dag gjør

det mulig for de vestlig inspirerte regimene i de fleste islamske landene å forkaste den strikt religiøse samfunnsstrukturen til fordel for kapitalistisk eller kommunistisk materialisme.

Et eksempel på et samfunn som har gått i motsatt retning, og som radikalt har understreket enigheten mellom politikk og religion, er Khomeinis Iran. Et annet eksempel er Israel, som er bygget på den religiøse oppfatningen at jødene er «Guds utvalgte folk» og har en gudommelig rett til det territorium som de gjør krav på fra araberne, der spesielt de mest ortodokse gruppene følgelig avviser den minste avvikelse fra den talmudiske loven. Denne lov er et produkt av det gamle nomadiske samfunnet og er umulig å tilpasse til et moderne industrisamfunn, noe som leder til et antall typisk semittiske konstruksjoner for å omgå de strenge religiøse reglene rundt for eksempel sabbaten og Shmitta-året, da hele landet burde ligge brakk, men ikke gjør det.

Lignende metoder kan ses i arabiske land, der ramadan mer eller mindre har blitt avskaffet permanent ettersom landene fører en «krig» mot fattigdommen. Alle slike forsøk på å «jukse» viser tydelig at disse verdensanskuelsene er helt utilstrekkelige som rettesnorer i den moderne verden med dens vestlige teknologi – og de har ikke vært sterke nok til å forhindre sine tilhengere fra å ønske dette nye liv, som ikke er en del av deres kultur, men snarere et resultatet av en fremgangsrik parasittisme. Grunnen til at dette mislykkes er ganske enkelt fordi disse religionene er basert på blind tro og ikke på virkeligheten.

Selvsagt har hengivne kristne samme ønske om å bevare bibelen som en suveren autoritet og som utgangspunkt for all tenkning. Derfor forsøker den katolske kirken å stadig øke sin innflytelse over samfunnsutviklingen i tradisjonelle katolske land som Irland, Italia, Spania og Sør-Amerika – og for å kunne gjøre dette må den nå politisk makt. Dens fremste svakhet er dog at mange internt ikke er enige om hvordan man skal nå dette mål, og hvilke deler av den kristne doktrinen som skal vektlegges. Selv i Nord-Amerika har kristendommen en meget viktig politisk innflytelse som ikke på noen måte skal undervurderes og i Europa har de fleste land kristne politiske partier som forsøker å styrke «kristne verdier» som en del av sine politiske programmer. Tross dette spiller religionen kun en liten rolle i disse partier – ganske enkelt

fordi kristendommen har mistet sitt grep om folket – om den noen gang har hatt det. På en måte har den alltid blitt oppfattet som en fremmed idé i Norden, og nordboernes tolkning av den har også ofte vært høyt hedensk. I dag har den blitt redusert til en museumsgjenstand. I for eksempel Danmark er cirka 95 prosent av innbyggerne medlemmer i den lutheranske kirke, men kun to prosent går i kirken, og enda færre oppgir at de er troende. Som åndelig makt hos folket – er kristendommen død.

Imidlertid er marxismen også en livsfilosofi, som representerer en verdensanskuelse som styrer over det menneskelige livets alle aspekter, samtidig som alle andre politiske idéer i vår del av verden hovedsakelig konsentrerer seg om trivielle administrative og økonomiske problemer. Disse idéer er løst knyttet til en grunnleggende holdning til livet hos allmennheten og relasjonen mellom individ og samfunn, men hva gjelder menneskets åndelige behov, er de – i prinsipp – helt nøytrale. De ekskluderer ingen religiøs tilhørighet – tvert imot, de fremhever alltid den totale religionsfriheten og påstår at religion og politikk ikke har noe med hverandre å gjøre og burde holdes adskilt – som om religion var noe uviktig sammenlignet med politikk. Således kan medlemmene i alle disse liberale eller konservative partier være kristne, jøder, muslimer, ateister eller buddhister. Deres religiøse overbevisning anses være helt irrelevant for deres politiske engasjement. De forenes i forsøket på å løse noen vel definerte praktiske problemer i statsmaskineriet, men de har totalt ulike åndelige mål. Som tidligere nevnt er denne splittelsen uforenlig med religionens natur, men den må aksepteres mer eller mindre motvillig av de religiøse samfunnene om de skal kunne ha noen som helst form for innflytelse. **En sann livsfilosofi som nasjonalsosialismen har absolutt ingen plass for en slik atomistisk splittelse av livet i ulike og adskilte deler. Nasjonalsosialismen er kapabel til å løse alle praktiske samfunnsproblemer gjennom å benytte prinsipper fra sin grunnleggende filosofi, og nasjonalsosialister behøver ikke noe fremmed element for å tilfredsstillere sine åndelige behov. Nasjonalsosialismen kan selv gi et fullverdig svar på hvert et spørsmål et menneske kan stille.**

Det er et velkjent faktum at religionene er basert kun på tro, noe som de stolt erkjenner! Således er Guds eksistens, jomfrufødsel, opp-

standelsen, Kristi tilbakekomst, og så videre, saker som man ikke kan bevise – det vil si, om man ikke aksepterer Gud som forfatter av Bibelen, en annen sak man må tro på, til tross for bevisene som tyder på det motsatte. Om du ikke tror uten bevis så er du suspekt, akkurat som tvileren Thomas. I motsetning til denne stolthet over ignoranse så påstår både marxismen og nasjonalsosialismen at de er basert på vitenskapelig sannhet. Marxismen ble oppfunnet ved et skrivebord, fullt av filosofiske bøker, men uten noen reell kontakt med virkeligheten eller vitenskapen. En nærmere titt på marxismen viser dog at den er minst like basert på tro som hvilken som helst annen religion – nemlig på den fullstendig uvitenskapelige troen på at alle biologiske vesener som går på to ben og ikke har fjær, har blitt skapt likeverdige, og den absurde idéen om at det er produksjonsmidlene som har bestemt historien, på samme måte som det hevdes at det ikke er arv, men miljø som bestemmer individets utvikling. Dette innebærer naturligvis at man setter kjerren foran hesten. Man trenger ikke mye intelligens for å innse at det i den virkelige verden er mennesket som har formet sitt miljø – og etablert den sosiale orden, inklusiv produksjonsmidlene – og ikke tvert om.

Til forskjell fra alle disse andre filosofier har nasjonalsosialismen aldri blitt oppfunnet – den har kommet fra naturens evige lover, som har eksistert like lenge som universet, og som har styrt alt liv siden den første primitive organismen ble til. Dette har blitt uttrykt vakkert og klart av Savitri Devi, den berømte nasjonalsosialistiske filosofen, i hennes bok *The Lightning and the Sun*:

I sitt innerste vesen overstiger nasjonalsosialismen ikke bare Tyskland og vår tid, men også den ariske rasen og menneskeheten selv og hver epoke; ytterst er den et uttrykk for den mystiske og usvigelige visdom hvor fra naturen lever og skaper: urskogens, havdypets og det mørke verdensrommets upersonlige visdom; og det er til Adolf Hitlers ære å ikke bare ha gått tilbake til denne visdom, men også ha gjort den til den praktiske gjenfødelsens politikk av verdensomspennende omfang.

Med andre ord ble ikke nasjonalsosialismen oppfunnet av Adolf Hitler, men den utgjør det bevisste uttrykket for naturens grunnleggende lo-

ver som styrer over våre liv. Den er basert på en uendelig kjærlighet til skapelsen i all sitt mangfold. En dyp og ubetinget respekt for naturens visdom og en intensiv vilje til å bevare livet slik som det har vokst ut i fra denne visdom. Den eneste måten å gjøre dette på er å organisere det menneskelige samfunnet i overensstemmelse med disse fundamentale lover. **Således er det like absurd og ulogisk å være imot nasjonalsosialismen som det er å være imot tyngdekraften eller det faktum at jorden er rund! Nasjonalsosialismen er i bunn og grunn ingenting annet enn anvendelsen av fysiske og biologiske lover i de politiske, økonomiske, sosiale og religiøse områdene, på samme måte som de i dag anvendes i teknologien. I og med dette er nasjonalsosialismen vitenskapelig, til forskjell fra alle andre verdensanskuelser. Den ønsker ikke å tilpasse virkeligheten til allerede skapte teorier, men i stedet former den teoriene til å passe til virkeligheten. Nye viktige vitenskapelige oppdagelser ville derfor umiddelbart gjenspeiles i et nasjonal-sosialistisk samfunns praktiske liv.**

Naturligvis er det slik at vi iblant ønsker at visse av disse lovene hadde vært litt annerledes, men vi må av nødvendighet akseptere at det er umulig å endre dem. Naturens lover kan ikke avskaffes eller endres gjennom avstemning i FN's generalforsamling, i den amerikanske kongressen eller i noe annet nasjonalt parlament! Kanskje hadde alt vært enklere om alle menneskelige skapninger og alle raser hadde vært skapt like og om det ikke eksisterte noen arvelige faktorer som styrte og begrenset våre individuelle utviklingsmuligheter. Dette er dog ikke tilfelle, og det finnes ingen som helst mulighet til å forandre dette gjennom ønsketenkning, det vil si å agere som om disse lover ikke eksisterte. Å bygge et samfunn på en slik ønsketenkning er en dødelig synd som kun kan få katastrofale konsekvenser.

Disse konsekvenser kan beskues klart når vi tar en titt på de samfunn som har blitt bygget av våre fiender i øst og i vest. Enstemmig refererer de til nasjonalsosialismen som «ondskapens ideologi» – samtidig som de selv styrer over en verden som står på randen av økonomisk og moralsk katastrofe, en verden rammet av inflasjon, arbeidsløshet, kriminalitet, meningsløs vold, narkotikamisbruk, miljøødeleggelser, pornografi, korrupsjon, sult og økologiske katastrofer – en verden som kun har

opplevd 16 dager med fred siden 1945, og der 30 millioner mennesker har blitt slaktet i samme periode. Og over denne dystre verden svever trusselen om atomkrig som kan ødelegge alt liv på denne jord.

Det er virkelig ikke rart at menneskene lever i konstant frykt for hva som kommer neste dag! Ulykkeligvis er den uro og håpløshet mest utbredt i den ariske delen av verden, der dekadansen og det moralske forfallet har avansert lengst. Her har menneskene blitt totalt fremmedgjorte fra alle sunne og naturlige verdier og blitt forvandlet til tankeløse zombier, hvis angst dempes av en materiell overflod – i et konstant kappløp mot økonomisk kaos. Tross alle de materielle godene i den moderne verden er disse menneskene hverken lykkelige eller fornøyde. De savner fullstendig ideal og entusiasme, og de har tapt all tro på fremtiden. Det ariske mennesket er helt enkelt redd for å føde barn til denne verden. Hun ser ingen fremtid, hun foretrekker nuets luksus fremfor det å bevare sin rase og kultur. Hun forsøker å sikre et så bekvemt liv for seg selv som mulig, og hennes eneste håp er at den uunngåelige katastrofen ikke kommer til å finne sted i hennes egen livstid. Således bevitner hun passivt hvordan hennes forfedres land sakte, men sikkert tas over av utlendinger som enda ikke har forstått at slutten på den hvite mann også betyr slutten på all sivilisasjon.

Dette er den gyldne tidsalder våre fiender utlovet i 1945 – dette er hva de har klart å skape på de førtitalls år som de har hatt absolutt makt. Under disse forutsetninger ser fremtiden virkelig ikke lys ut. Men det behøver ikke være slik. **At verden befinner seg i en slik dystre situasjon, avhenger kun av menneskets fullstendige mangel på respekt for naturens lover.**

* * * * *

Som nasjonalsosialist føler man seg unektelig som om man var fra en annen planet, når en vel har fått øynene opp for hvordan situasjonen er med den nåværende ordningen. Man kan ikke ta noen som helst del i dette system og det daglige slitet for å leve innenfor rammene i dette samfunn synes å være et meningsløst sløseri med tid. **Som nasjonalsosialister forestiller vi oss en totalt ny verdensordning, basert på den**

«**usvikelige visdom som naturen lever og skaper etter**». Kun i en slik verdensordning kan livet overleve på denne planet på lang sikt. Men for å skape denne nye ordningen må mennesket akseptere at hun ikke står over naturen. Mennesket er ikke skapelsens herre, men en integrert del av naturens helhet, og må leve under de samme lover som alle andre organismer. På samme måte må hun også akseptere det vitenskapelige beviste faktumet, at de menneskelige rasene er ulike – ikke kun når det gjelder deres ytre utseende, men også hva gjelder deres mentale og intellektuelle egenskaper – og at alle menneskelige skapninger er individer som har blitt skapt ulike, og at deres liv hovedsakelig bestemmes av arv og ikke miljø.

Dette virker kanskje «urettferdig», men en av de saker som mennesket må innse, er at i naturen finnes det ikke noe rettferdighetsbegrep, i hvert fall ikke slik dette begrep vanligvis defineres. Som menneskelige skapninger kan – og burde – vi organisere et samfunn bygget på rettslig og sosial rettferdighet, fordi alle mennesker i samfunnet har en oppgave og kan derfor kreve å bli beskyttet av loven og mot økonomisk utnyttelse. Dette er en del av den trygghet som er nødvendig og naturlig i et organisert samfunn – og de facto var en av grunnene til hvorfor mennesker etablert stabile sosiale strukturer, ettersom de ønsket denne trygghet. Men vi kan ikke skape biologisk rettferdighet – på samme måte som vi ikke kan skape biologisk likestilling. Fra et menneskelig synspunkt vil det alltid virke ekstremt urettferdig at visse mennesker rammes av vonde, smertefulle og uhelbredelige sykdommer i ung alder, samtidig som andre kan være ved god helse frem til de er 100. Og spesielt når en som dør når han er 25, er betydelig mer intellektuelt begavet og skulle ha kunnet gi menneskeheten så mye mer enn en som hadde nådd en høy alder. Uansett hvordan vi føler omkring dette, så er det slik det er – tross alle våre medisinske kunnskaper – og ethvert forsøk på å innføre noen form for guddommelig rettferdighet i livet må avfeies som et absurd forsøk på å flykte fra virkeligheten.

I sammenheng med dette pleier nasjonalsosialismens fiender ofte påstå at det biologiske synet på mennesket, som er nasjonalsosialismens selve fundament, er «uetisk». Til dette kan vi kun svare at det er våre motstanderes såkalte «etikk» som er umoralsk, fordi den baserer seg på

normer og verdier som ikke er forankret i naturen. **For nasjonalsosialister finnes det kun en sannhet: Naturens lover, og alt som ikke er i fullstendig overensstemmelse med denne sannhet, er absolutt 100 prosent feil!**

Dette innebærer naturligvis at man tar totalt avstand fra kristendommen, hvis unaturlige dualisme utgjør selve fundamentet til den regjerende «moralske» kodeksen – selv når denne kodeks kamoufleres bak en liberal/humanistisk eller marxistisk etikett. Ifølge kristendommen har mennesket en helt spesiell posisjon blant alle skapninger ved at hun har en guddommelig sjel. Denne sjel er universell og ikke-biologisk. Den skiller seg ikke fra rase til rase, eller fra individ til individ, og den er ikke avhengig av intelligens eller noen annen psykisk eller fysisk kvalitet hos individet, ikke heller er den arvelig eller på noen annen måte påvirket av naturen. Det er denne sjel som gjør alle mennesker like overfor Gud, uansett hva de gjør, eller hva de er, så lenge de tror på Han. Å snakke om mennesket som et produkt av biologiske faktorer, innebærer for den kristne noe «nedsettende». Ifølge kristendommen er menneskets liv en konstant kamp mellom den den guddommelige sjelen (ånden) og «materien», det vil si naturen, eller – på det personlige planet – kjødet, hvilket representerer ondskapsen og må beseires for at evig liv skal kunne oppnås i et udefinerbart paradiset blant skyene. Livet på jorden er bare en forberedelse for det liv som skal komme – enten i Abrahams favn eller i helvete, avhengig av hvor fremgangsrikt man har bekjempet sin biologiske natur. I seg selv savner livet på jorden verdi, det er kun en jammerdal.

Således kan kristendommen karakteriseres av en distinkt forakt for livet og naturen. Det er en religion for tapere og drømmere som ikke kan klare livets utfordringer, men kun uvirksomt kan gå videre i den tro at «den siste skal bli den første og den første skal bli den siste», ettersom kristendommen betrakter enhver verdiløs, kriminell og mentalt tilbakestående idiot som et like verdifullt menneske som den arbeidsomme og kreative medborger. Den representerer normer og verdier som setter uskylden fremfor moderen, munken fremfor familiefaren og de svake og lidende fremfor de sterke og seirende – helt enkelt de døde fremfor de levende. Den forakter det behagelige livet og glorifiserer selvtortur og

selvfornedring som positive tegn på at mennesket bekjemper sitt kjød og aksepterer at hun er født i synd ettersom hun ikke kun er en ånd.

Uansett hvilken synsvinkel man ser det fra, så representerer kristendommen en pervers og misantropisk innstilling til livet, som ikke under noen som helst sammenheng kan tolereres i et sunt samfunn. For å gå rett på sak, kristendommen utgjør en form for åndelig AIDS som har ødelagt vår naturlige immunitet mot ikke-biologisk tenkning. Det er smittsom sinnssykdom som må bekjempes med alle middel.

Til forskjell fra den kristne akter nasjonalsosialisten å leve. Han vil utvikle sine egenskaper og sin personlighet så mye han kan innenfor grensene satt av hans biologiske natur – både fysisk og åndelig. Han forventes ikke å tilbringe sitt liv på kne fremfor en gud fra Midtøsten, beende om nåde og forlatelse fra «synden» å ha blitt født inn i naturen. Vi vil se stolte og harmoniske mennesker som er trygge på seg selv og sin oppgave i livet – ikke redde og dempede produkter av misantropiske begrep som «arvesynd» som etterlater mennesket med kun en glede i livet: at «Gud» skal tilgi henne om hun bare tror og angrer. Ikke heller vil vi ha usikre og fortvilte offer for en pluralistisk verdensanskuelse med dens fornektelse av absolutte verdier. Vi er ikke ateister. Vi tror på guddommelighet, men vår definisjon av dette står i absolutt kontrast til den jødisk-kristne Jahve. For nasjonalsosialismen finnes det kun en sann guddom: den mystiske skapende kraft som manifesteres over alt i naturen. Det er denne guddom vi hyller gjennom å vise ærbødighet og respekt overfor visdommen i naturens lover. Som nasjonalsosialister følger vi ingen annen røst enn naturens og ingen annen etikk enn naturens etikk og vi vet om kun en dødssynd: å forsøke å gjøre opprør mot denne etikk.

Selv om mennesket er en del av naturen, er nasjonalsosialister naturligvis fullt bevisste om at mennesket er ulikt alle andre levende organismer på spesielt en måte: hennes unike hjerne som gir henne mulighet til å tenke i abstrakte termer. Denne evnen har gjort det mulig for mennesket å unngå eller mildne naturens hardhet, som andre skapninger ellers må lide seg igjennom. Vår hjerne har gjort det mulig for oss å kurere sykdommer som ellers ville ha vært dødelige, og å oppdage mange av naturlovenes underliggende prinsipper til vår egen fordel, på godt

og vondt – for å utvikle den teknologi som er nødvendig for å utforske jorden og benytte oss av dens rikdommer. Dessverre har vår hjerne også gjort det mulig for oss å bevisst ignorere naturlovene når vi anser at det er mer bekvemt enn å følge dem. I et primitivt samfunn ville man raskt ha fått merke konsekvensene av en slik overtredelse, men i et høyt utviklet teknologisk samfunn er det mulig å overleve en slik krenkelse av naturens lover ganske lenge uten å merke den uunngåelige hevnen. Likevel, før eller senere kommer den til å komme med nådeløs kraft, og da kommer det til å være, om ikke umulig, så i hvert fall ekstremt vanskelig å rette på sine feil.

Vår unike hjerne har også gitt oss følelser som knapt finnes hos noe annet dyr: redselen for det ukjente, vissheten om dødens uunngåelighet og derfor også et desperat behov for noe som kan gi mennesket en følelse av åndelig trygghet og få henne å se en mening med livet bortenfor jaget etter materielle gjenstander. Dette er det behov som ligger bak alle religioner, men til forskjell fra dem så konsentrerer nasjonalsosialismen seg om å tilfredsstille disse behovene på jorden. I denne sammenheng bør det noteres at hverken hjerne eller følelser er isolerte, ikke-biologiske faktorer, men en uadskillelig del av den levende organismen, og i likhet med menneskets fysiske karakteregenskaper så lyder også «ånden» under naturens lover. Som nasjonalsosialister er vi av den bestemte oppfattelsen at samfunnet må organiseres slik at alle naturlovenes aspekter tas med i beregningen. Således er det ikke nok å tilfredsstille folkets materielle behov gjennom å etablere et sunt økonomisk liv. Det er også nødvendig å se til de åndelige behovene!

* * * * *

Det påstås ofte av menneskehetens fiender at nasjonalsosialismens åndelige univers innebærer tvang og manipulasjon, da individet blir frastjålet sin frihet og individualitet kun for å kunne bli en del av en tankeløs masse. Dette er naturligvis langt fra sannheten. Egentlig er dette en langt mer passende beskrivelse på demokratiet. Det er demokratene som betrakter folket som en stor grå masse, der forskjellene mellom de enkelte individene forklares som et resultat av tilfeldig påvirkning fra

miljøet som samfunnet må «rette opp» for å kunne «sosialisere» menneskene til å opptre mer demokratisk. Nasjonalsosialismen, på andre siden, respekterer individet. Vi vet at alle mennesker er biologisk unike, og at de har ulike talenter og evner. Å kombinere alle disse individuelle gavene innenfor samfunnets rammer er en av den nasjonalsosialistiske statens viktigste oppgaver. Kun på denne måten er det mulig å anvende de totale mentale ressursene hos et folk – både for individenes og samfunnets beste.

Likevel er vi også bevisste om at genialitet og fremskritt aldri kommer ifra massene, men alltid fra enkelte fremstående individer, og kun gjennom å sikre individets mulighet til å finne og utvikle seg selv så fritt som mulig i et organisert samfunn, kan vi fremme menneskenes arbeid mot høyere perfektjon. Om vi ønsker å løse de enorme problemer som verden står overfor etter 45 år med demokrati, er dette nødvendig. Ettersom det åpenbart er umulig å heve mennesker til et nivå som står over deres medfødte utviklingsmuligheter, leder alle idiotiske forsøk på å gjøre mennesker like i alle aspekter til undertrykkelsen av alle individer som hever seg over middels intelligens eller utpeker seg på andre måter. Denne trend er ikke nasjonalsosialismens, men demokratiets – og det kommer ikke til å forbedre livsvilkårene på jorden.

Men et hvert forsøk på å fostre en elite ses naturlig nok på som en trussel mot demokratiets fundament, der man tror at alle ikke bare skal ha like rettigheter, men også lik innflytelse over politikken uansett om de har de nødvendige kvalifikasjonene eller ei. Et slikt system kan kun lede et land mot avgrunnen. I en nasjonalsosialistisk stat kommer lederskapet til å bestå av nasjonens aller beste. Kun de kommer til å være i stand til å løse de problemer som dukker opp – og å bære ansvaret. De individuelle medlemmene i en demokratisk forsamling kan ikke holdes ansvarlig for sine handlinger, fordi alle beslutninger tas gjennom avstemning og alle må bøye seg for majoriteten, være seg om man holder med eller ei. Det er klart at et slikt forum gir spillerom for samfunnets mest depraverte elementer. Det er ironisk at store kommersielle foretak bruker enorme summer og tid på å utdanne de beste menneskene for ledende posisjoner, når hvilken som helst politisk sjarlatan, uten noe som helst utdanning, kan bli sitt lands statsminister eller president, om

han bare har de rette kontaktene og ikke oppviser for stor grad av intelligens, noe som kunne vitne om at han ikke så lett kan manipuleres av ulike interessegrupper, som igjen leder til at han ikke fikk tilstrekkelig støtte. Dette er patetisk!

* * * * *

Denne fornektelse av individualiteten og av de biologiske forskjellene mellom menneskelige vesener har også ledet til en fullstendig undertrykkelse av begrepet «rasehygiene». I dag handler hygienen kun om å vaske hendene og pusse tennene. Mennesket kjenner dog til rasehygienens prinsipper og bruker mye tid og energi på avl av hester, kyr, hunder, duer og så videre – alt i tråd med de beste genetiske prinsipper, men når det kommer til reproduksjon av hennes egen sort, forlater hun totalt disse prinsipper – som om de kun var gyldige i dyrenes verden – og bidrar således til den totale biologiske degenerasjon av menneskeheten.

I en naturlig tilstand er hver populasjon underkastet biologisk utvalg, som igjen innebærer at de individer som er best egnet under de gitte omstendigheter, avanserer til toppen av samfunnet, samtidig som de som ikke håndterer livet, må gå under. Dette er en av de jernharde naturlovene som mennesket har lyktes mildne gjennom å skape samfunn som også har plass og beskyttelse for populasjonens svakere element, hvor også de har en meningsfull rolle å fylle. Men om vi fullstendig ignorerer eksistensen av denne naturlov, kommer vi også til å gå imot katastrofe, ettersom vi da ikke lenger kan sikre den nødvendige biologiske kvaliteten hos befolkningen for å bevare et system som er sterkt nok til å også beskytte de svake. Om vi ikke tar hensyn til livets biologiske realitet, kommer vi til slutt til å havne i en situasjon der de svakeste individene kommer til å være de aller første som går under.

Dette innebærer dog ikke, som ofte blir påstått, at nasjonalsosialismen lar de svake seile sin egen sjø. Tvert imot! Nasjonalsosialismen er den eneste garantien de svake kan ha imot en sikker undergang. Her må det dog understrekes at svakhet ikke er et ideal – det er noe som må bekjempes og dette er kun mulig gjennom en konsekvent rasehygiene. Den nasjonalsosialistiske staten kommer å opplyse folk om de biolo-

giske mekanismene og på denne måten forsikre seg om at mennesket får tilbake sitt naturlige instinkt på dette området slik at mennesket kan avansere også biologisk. Kun idioter tror at mennesket allerede nå har nådd sitt høyeste mulige nivå hva gjelder utvikling. Men for at mennesket skal kunne utvikle seg videre må samfunnet passe på at sykdommer og svakheter ikke føres videre gjennom arven. Frihet til å føre videre lidelse til ens barn og bryte ned befolkningen genetisk straffer kun kommende generasjoner!

Samtidig må samfunnet også passe på at det eksisterer et sunt miljø slik at sykdommer som forårsakes av ytre innflytelser, forsvinner for alltid. Her tenker vi ikke bare på det sosiale miljøet og på arbeidsmiljøet, men også på det økologiske miljøet. I et nasjonalsosialistisk samfunn er det fullstendig uakseptabelt at profittthunger og gjerrig materialisme tillater giftige og kunstige tilsetninger i mat og klær, usunne syntetiske materialer i våre hjem og i offentlige bygninger, og den økende forgiftningen av jorden, luften og vannet – og ikke minst den dødelige radioaktive forurensningen som kommer til å vedvare i hundretusener av år. Alt dette er den logiske følgen av en fullstendig perversjon av livets sanne verdier som vi kan beskue i dette dødelig syke samfunn. Rasehygiene og miljøvern er kun to aspekter av samme sak: bevaringen av naturen og den økologiske balansen for å sikre menneskenes åndelige og fysiske velbehag. Uten et sunt miljø kommer til og med de beste genene til å ødelegges og uten et tilstrekkelig antall av disse gener kommer det ikke til å finnes noen som kan skape et sunt miljø.

Til et godt miljø tilhører også en sunn familie der barn kan vokse opp i harmoni og være lykkelige. Et annet onde i den nåværende situasjonen er at denne type familie holder på å ødelegges av den vanlige ikke-biologiske tankegangen og av feministenes dumheter. Akkurat som at rasene er ulike, er også kjønnene det, og idéen om at mann og kvinne er biologisk like, utgjør en alvorlig trussel mot menneskehetens overlevelse. Forskjellene mellom kjønnene er ikke et resultat av sosiale «kjønnsroller», men er biologiske roller! Det er ikke en tilfeldighet at det er kvinnen som føder barn. Hun er ikke bare biologisk egnet til denne oppgave, men også psykisk, og som mor til den nye generasjonen har hun den viktigste rollen i samfunnet. Idéen om at hun må «virkeliggjøre

seg selv» gjennom å bli en del av arbeidskraften og skaffe en jobb ved et samleband, samtidig som hennes barn tas hånd om av andre, er kriminell! Kvinner kan kun virkeliggjøre seg selv innenfor sin biologiske rolle som mor. Uten en mor faller familien fra hverandre. Barna overlates til seg selv eller til statlig utdanning. Når de kommer hjem, har ingen tid til overs til å være sammen med dem. De lærer seg ingen idealer, og de får sine idoler fra fjernsynet, dårlig musikk og dårlig litteratur. De lever på hurtigmat og faller offer for den verste sort kommersiell materialisme. Det vil si om kvinnen ikke beslutter seg for å unngå å få barn i det hele tatt – enten gjennom å anvende noen form for prevensjonsmiddel eller gjennom å ta abort om hun skulle bli gravid. Naturlig nok påstår feministene at det burde være like naturlig for mannen å passe barna og for kvinnen å arbeide. Faktum er at om dette skulle vært like naturlig, så ville mannen også hatt muligheten til å føde barn.

Tvert imot, den kvinnelige biologien kommer alltid til å innebære at kvinnen befinner seg i en svakere posisjon på arbeidsmarkedet etter som hun er mindre stabil enn en mann. Spesielt hva gjelder arbeide som krever en viss fysisk styrke. Det kommer knapt som et sjokk at Elisabeth Badinter, en jødisk-fransk feminist, i en ny bok (*L'un est l'autre*, publisert av O. Jacob, Paris 1986, og ikke spesielt overraskende oversatt til stort sett alle vestlige språk) krever at livmor og eggstokk transplanteres på menn for å tvinge frem likestilling! Et samfunn der en slik bok kan finne lesere, er dødelig sykt!

* * * * *

Det er en del av menneskets biologiske natur å ikke kun være et isolert individ, men også en sosial skapning med sosiale instinkter som strekker seg lenger enn kjernefamilien. Fra den tidligste historie har menneskelige vesener levd sammen i grupper slik at de bedre kunne verne seg mot den primitive eksistensens farer. Om de ikke hadde gjort dette, så hadde mennesket knapt kunne overlevd som art. Med andre ord, livet i organiserte samfunn er en forutsetning for menneskets eksistens, og driften til å organisere seg er en del av vår natur. Uten et organisert samfunn ville hvert individ ha tilstrekkelig å gjøre gjennom å skaffe de

daglige nødvendighetene. Det ville ikke eksistert noen form for tidsoverskudd til kunst, vitenskap, utdanning eller helsevesen. En høy grad av organisasjon er helt enkelt en forutsetning for både kulturell og teknologisk utvikling. Derfor er det ingen tilfeldighet at de høyeste kulturene alltid har blitt skapt av folkeslag med den beste evnen til organisering, det vil si arierne.

I alle organiserte samfunn er det dog slik at det er en absolutt nødvendighet at individet tilpasser seg en norm som deles av alle andre medlemmer av fellesskapet og avstår fra å misbruke sin intelligens og sine talenter på en måte som er skadelig for det samfunnet som har skapt forutsetningene for disse talenters utvikling. Men den nødvendige lojalitet innen gruppen kan ikke kun baseres på materielle forhold. Det holder ikke å ha et felles sosialkontor. Det er kun fornuftig å avstå ifra sin personlig frihet om man lever i et fellesskap med en felles skjebne, som består av mennesker med felles bakgrunn, felles normer og verdier og med et felles mål med livet – mennesker hvis forfedre har vunnet og forsvart samme territorium i generasjoner, ettersom de ville bevare sin spesifikke språklige, kulturelle og biologiske karakter.

Det er dette ønsket som har skapt vår kultur i overensstemmelse med vårt folks talenter, oppfatninger, idealer og verdier – hvilket vi kan kalle vår folkesjel. Andre folk har andre talenter, oppfatninger, idealer og verdier, og de har derfor skapt andre kulturer. Disse kan være «gode» som vår – men de er fremmede for oss, akkurat som vår egen kultur er fremmed for andre folk. Å snakke om en kommende universell «verdenskultur» som alle folk til felles, er idiotisk. En «kultur» som ikke har oppstått naturlig som et speilbilde av folkesjelen, er en fornektelse av selve betydningen av ordet «kultur», og historien viser tydelig at hver sivilisasjon som ikke lenger har kunnet bevare og utvikle sin egen kultur og derfor har importert og integrert fremmede kulturelle elementer som den har kommet over, har stått overfor sitt uunngåelige fall.

Et samfunn som består av en tilfeldig blanding av raser, religioner og filosofier er definitivt ikke et uttrykk for en åndelig og kulturell rikdom, slik som ofte påstås i dag. Det er en absurd røre hvis eksistens ikke kan rettferdiggjøres på noen måte – en sikker indikasjon på det forestående fallet av en nasjon og den totale oppløsningen av alle

normer og verdier. Et slikt samfunn er en degenerert parodi på et ekte samfunn – det kan ikke bestå ettersom den sosiale lojaliteten mellom de ulike gruppene som midlertidig bor på samme bit mark nøytraliseres av en mye sterkere åndelig lojalitet til religiøse og filosofiske idéer som ikke har sine røtter i nasjonen selv og dens historie.

Den mest alvorlige trusselen mot samfunnets samhold er, uten sammenligning, den biologiske raseblandingen som alltid går hånd i hånd med kulturblanding. Oppløsningen av kulturen kan hindres når som helst og et helt folk kan finne veien tilbake til sine egne kulturelle normer og verdier igjen – så lenge rasen er intakt. Raseblandingen derimot, kan ikke repareres – og konsekvensene er uforutsigbare og katastrofale. Det er et faktum at naturen alltid har utviklet seg mot stadig større rasevariasjon. Gjennom den unaturlige raseblandingen vi nå tvinges bevitne, skjer det en utjevning av de ulike naturlige egenskapene som alle bestemmes av rasen. Der en rase har utviklet seg i spesiell retning og har bygget et samfunn og skapt en kultur på grunn av nettopp disse kvalitetene den har utviklet, leder raseblandingen på et fåtall generasjoner til at avkommene mister enhver mulighet til forståelse for det som deres forfedre har skapt.

Uheldigvis finnes det mange samfunn vi kan studere raseblandings konsekvenser i. Sør-Amerika, India og Egypt er alle perfekte eksempler, men også Hellas og romerriket.

Akkurat som de indiske, persiske og egyptiske kulturene ble også de greske og romerske sivilisasjonene skapt og opprettholdt av en innvandret minoritet som til stor del var av nordisk rase. Denne høyere utviklede minoritet undertrykte først den opprinnelige majoritet og deres kultur, men senere gikk de sakte under overfor sine forgjengeres overlegenhet i antall. Svekket av utallige kriger som hadde kostet deres mest verdifulle blod, og forvirret av asiatiske idéer om falsk humanisme gav de gradvis et voksende antall mennesker fra de undertrykte folkene statsborgerskap og brakte inn nye slaver og arbeidere fra Afrika og Asia, som igjen ble integrert og fikk statsborgerskap innen noen generasjoner. Dette høres kjent ut, eller?

Og det var denne desintegrasjon av den nordiske rasen som forandret den stolte nasjonen Hellas til dagens variant, og Roma til Italia – eller

sagt på en annen måte: fra sivilisasjon til kaos. I skolen bruker man i det minste litt tid på å lære barna om tidligere kulturer, men ikke et ord sies om hvem som skapte disse kulturer. Det virker ikke som det forvirrer noen at evnen til å organisere en stat kan forsvinne fullstendig. Sannheten er at de fleste av de mennesker som betegnes som romere i dag, rasemessig har veldig lite til felles med sine mektige forgjengere. Altfor mange av deres forfedre hadde sine hjem sør for Middelhavet!

Når man taler om rasebiologi i dag, møter man raskt mange tabuer. Å studere rasebiologi har blitt noe uanstendig – det vil si om det er menneskeraser man vil studere – og ikke engang leger eller såkalte antropologer kan forventes å kjenne til dette emnet. Bare å ønske seg slik kunnskap er farlig for karrieren, så hvorfor bry seg? Således påstås det alltid, med hånlig forakt, at det ikke eksisterer noen «ren» hvit rase, og at «ariere» er en lingvistisk term og så videre – som igjen skal være bevis for at rasevitenskap er noe tull. Naturligvis er disse argumentene ikke helt og holdent feilaktige – men slutningen er det! Det er sant at det har skjedd en blanding mellom de ulike europeiske rasene, men dette var en blanding av nær beslektede raser innenfor samme hovedrase, den hvite rasen, som man godt kan benevne som den ariske rasen – så lenge man faktisk definerer det man prater om! Videre finnes det absolutt ingen grunn til å påstå at denne blandingen – som på ingen måte har vært fullstendig – har vært til europeernes beste! Trolig har det vært tvert imot, og det finnes ingen god anledning for å fortsette denne desintegrasjonen gjennom å fortsette raseblandingen.

De ignorante påstår også at raseblandingen er nødvendig for å unngå «innavl». Dette er naturligvis ikke-biologisk tull. Innavl berører kun avl mellom individer i nær slekt, som nødvendigvis ligner hverandre fra en biologisk synsvinkel. Gjennom innavl får man en akkumulering av ulike genetiske faktorer – gode såvel som dårlige. Om både faren og moren bærer på samme gener, er det stor sjanse – eller risiko – for at avkommet kommer til å arve begge disse sett gener, og ettersom vi praktisk talt alle er bærere av dårlige gener, er det naturligvis ønskelig at disse ikke akkumulerer seg. Det er her uviktig at det også kommer til å skje en konsentrering av positive gener, ettersom en høyere tendens å utvikle arvelige sykdommer ikke kan oppveies av andre positive kvalite-

ter. Men innavl utgjør kun en trussel i ekstremt små populasjoner, som for eksempel på en liten øy eller i såkalte kongelige eller adelige familier. I en befolkning på millioner individer eksisterer ikke dette problem i det hele tatt under normale omstendigheter.

Under ingen omstendighet er det bra å forsøke å unngå innavl gjennom å legge til rasemessig fremmede genetiske elementer. Det leder kun til disharmoniske individer, ettersom foreldrene er altfor ulike. Den ignorante skulle kunne innvende at man skulle kunne få gode resultat i dyreverden – og med vekster – når man krysser ulike raser. Dette er naturligvis sant, men her snakker vi om meget kontrollerte kryssinger der vitenskapsmenn i forveien har definert ulike konkrete egenskaper de vil avle frem. Således velges foreldrene med tanke på det målet – gjennom å velge individer for kryssing som er bærere av de beste kvaliteter som man vil ha. Når man har fått avkommet, velger man igjen de individer som har de kvaliteter man vil ha. Disse anvender man igjen for videre avl. Resten slaktes helt enkelt som biprodukter. Om man fortsatte å avle på disse individer, ville man få det motsatte resultat av hva man ønsker. Under ingen omstendigheter tillater man tilfeldig avl. Om det hender feil, som for eksempel med hunder – må man avlive avkommet!

Hvor farlig det er med kryssavl kan illustreres med «morderbiene». De er et kunstig produkt av forsøket på å skape en robust rase av bier med høy kapasitet for produksjon. Resultatet var en aggressiv sverm av bier som ikke kan bestøve blomster i det hele tatt. På grunn av en ulykke fløy noen av dem fra et laboratorium og utgjør i dag en alvorlig trussel for hele Latin-Amerika og de sørlige delene av USA. Delvis fordi de er farlige for dyr og mennesker, ettersom de dreper alt som rører seg, men også fordi de trenger unna vanlige bier, slik at vekster ikke bestøves. Dette er et bra eksempel på hva raseblanding kan føre til, om den nødvendige kontrollen ikke fungerer – og tenk så på at den økende raseblandingen mellom menneskerasene er helt ute av kontroll!

Det finnes antagelig ingen som skulle foreslå innføringen av samme prosedyrer for kryssningsavl hva gjelder menneskeraser som man gjør med dyr – tross det faktum at man her har å gjøre med betydelig mer kompliserte faktorer enn med dyr. Det er ikke så lett definerte saker som størrelse, kjøttkvalitet, melkeproduksjonskapasitet som bestem-

mer hvorvidt menneskelige vesener kan håndtere samfunnets krav, men faktorer som karaktertrekk, intelligens, evnen til å skape og indre harmoni – alle kvaliteter som man vet skades gjennom raseblanding. I denne sammenheng er det også verdt å notere at alle de mennesker som stemmer for ukontrollert raseblanding, har fullstendig mislyktes i å forklare oss hvilke ønskelige kvaliteter de fremmede raseelementene som nå strømmer inn over den ariske delen av verden, skal berike den hvite rasen med!

I hvert tilfelle kan de nåværende tendensene av desintegrasjon innenfor alle samfunnsområder ikke unngå å gjøre mennesker usikre og ulykkelige. **Kun i et virkelig harmonisk samfunn som består av mennesker med samme kulturelle, historiske og biologiske bakgrunn og med samme åndelige fremtidsformål, kan individene finne fred i sitt sinn og den indre trygghet som behøves. Kun der kan et menneske føle seg som en del av en større tilhørighet, av noe som er mektigere enn individet selv, og som kommer til å fortsette å eksistere når det individet ikke lenger finnes, akkurat som det har eksistert før det individet ble født. Kun i et slikt nasjonalt fellesskap kan mennesket finne det evige liv det alltid har søkt.** I våre barn og i vårt folk lever vi for evig og det er den eneste del av evigheten vi har. Uten dette kunne vi like gjerne aldri ha eksistert!

Om mennesket dog må søke sin identitet og sitt mål i livet utenfor folkefellesskapet, har dette fellesskap mistet sin mening og kommer uunngåelig til å falle sammen, som et ekteskap der ektefellene ikke har noe annet felles enn sin adresse. Dette er et grunnleggende nasjonalt syn.

Lojaliteten i gruppen må være gjensidig. Det er ikke bare borgeren som må være lojal mot samfunnet – det er også samfunnet som være lojal mot borgeren. Lojalitet forutsetter derfor rettferdige sosiale vilkår og et økonomisk system der ingen blir utnyttet og alle gjør hva de kan for fellesskapets beste for å opprettholde det system som sikrer fellesskapets verdier, garanterer sine medborgere deres liv og lykke og gir hvert individ dets del av folkets evige liv. Dette er et grunnleggende sosialistisk syn.

Nasjonalisme uten sosialisme er absurd – og omvendt: Sosialisme uten et klart definert fellesskap savner mening.

I dag påstås det ofte at den nasjonalsosialistiske innstillingen leder til krig og forsøk på å undertrykke andre nasjoner. Dette er fullstendig nonsens. Det er omvendt. Respekt for andre folks kulturelle og biologiske identitet er kun mulig om man erkjenner eksistensen, og verdien av rasemessige og kulturelle forskjeller – og man kan knapt respektere andre folks identitet om man ikke setter pris på sin egen! Om man fornektet raseforskjellenes eksistens er det ganske åpenbart at man konstant kommer til å forsøke å påtvinge andre folkeslag hva man selv synes er best – uten noe som helst hensyn til deres egen spesielle egenart.

Den katastrofale idéen som deles av kristendommen og marxismen, at det kun finnes én sivilisasjon som er rett for alle folkeslag uansett rase, utgjør grunnlaget for både de europeiske koloniale imperiene fra forrige århundre og dagens uavbrutte forsøk på å tvinge den moderne industrialiserte verdens åndsfattige materialisme på de naive folkene i den tredje verden, som kun ser hva som glitrer, men ikke tar i beregning hva det kommer til å koste. Dette kommer til å lede til deres undergang, akkurat som det kommer til å gjøre for oss! Forbrukersamfunnet ser helt enkelt kun markeder og konsumenter – og her er ensartethet nøkkelordet. Et ensartet klientell har ingen spesielle krav og dette gjør produksjonen enklere og billigere, som igjen innebærer økt salg og mer profitt. Nasjonale særpreg og ulike kulturelle mønstre er upraktisk og bekjempes derfor. For de multinasjonale industriene og kjedene er alle mennesker like – om de bare kan konsumere. De har absolutt ingen respekt for menneskelige verdier. De knuser dem.

For nasjonalsosialismen utgjør forskjellene en del av den naturlige ordningen, og vi vil beholde denne ordning med alle ulikheter mellom raser, folk og individer. Vi ønsker absolutt ikke at en negerstamme skal utøve vår religion, spise vår mat eller anvende våre lover. Vi vil at andre folk skal finne sin egen vei inn i fremtiden. Naturligvis er vi glad for å samarbeide med dem, om det er gunstig for både oss og dem, men vi skal ikke forstyrre dem. Om de ikke kan finne sin egen vei, så er det deres problem – ikke vårt. Vi søker ikke konflikt med noen – vi vil kun

få være i fred. Men vi er ikke pasifister. Vi er klar over at ethvert folk må til tider kjempe for å overleve som nasjon. Om de ikke gjør det, så kommer de til å gå under, og vi kan ikke bare sitte og se på mens vårt folk går under. Om vår eksistens er truet, må vi forsvare oss selv, og vi vet at kun en ny nasjonalsosialistisk verdensordning som består av selvstendige nasjoner med gjensidig respekt for hverandre, kan sikre en varig fred og spare verden fra trusselen om en kjernevåpenkatastrofe.

Om verden ikke aksepterer nasjonalsosialismen som sitt eneste håp for fremtiden, kommer menneskeheten til å gå under. Dette kommer til å bli den logiske konsekvensen av de stadige overtredelser mot naturens lover. Men det kommer ikke til å innebære slutten på universet. Sett ut ifra et universelt perspektiv er planeten jorden, og menneskene på den, kun en liten og totalt unnværlig del av et enormt maskineri. Om vi forsvinner, kommer de ulike sivilisasjonene de siste 10 000 årene til å kun ha utgjort en betydningsløs episode i et uendelig og tidløst verdensrom – et eksperiment som gikk galt. Til og med etter en total kjernevåpenkrig kommer det antagelig fortsatt til å finnes muligheter for biologisk liv på visse plasser av jorden, og da kommer utviklingen mot høyere former til å påbegynnes om igjen. Selv om jorden skulle ødelegges totalt i en slik krig eller av noen annen anledning – så er det mer enn sannsynlig at det finnes liv noe annet sted på en annen planet i et fjernt solsystem et sted i rommet, kanskje milliarder av lysår unna. Uansett kommer naturen alltid til å eksistere – selv uten mennesker. Selv uten liv kommer det til å eksistere en naturlig ordening i dette univers. Dette univers aksepterer ingen spesiallover for mennesket, og om man ikke innser det, så er den kommende undergangen fortjent, og det finnes ingenting som kan endre på det.

Den nordiske motstandsbevegelsen
www.frihetskamp.net